

мено Правителство“ или надпис „Б. Р. Ц. Комитет“ устави, квитанции, лозинки, писма, револвери, портрети, пушки и т. н.). Като признал, че той е Левски, повече от това апостола не искал нищо да говори. Той отрекъл, че познава някого си Димитър Общи, твърдял, че нямал другари и че сам поема отговорността за своите работи. Левски горчиво преглъщал и изобщо слабо и кжсо отговарял на задаваните питання. Само по вжпроси, които засягали народното име и достолепие, очите му пламвали, нервирал се и отговарял ясно, без колебание и недвусмислено.

-- За какво вжзставате? го запитал председателя.

— За *освобождението* на бжлгарския народ, който едничек от балканските народи още влачи позорните вериги на робството.

Не ви ли са достатжчни цжрковните права, що султана ви подари?

— Не, отговорил Левски. Ние младите искаме чиста и свята свобода.

Левски с болезнен глас, но достатжчно внушително дал на сждиите да разберат, че народа е зрял за свобода и че той рано или кжсно ще си я добие. Комитета не е против турския народ, но против потисническата управа на султановите чиновници.

— Кои са вашите сжучастници и сжмишленници? — запитал Саид паша,

— Левски отговорил: кжм свобода се стреми не отделен човек, а целия бжлгарски народ.